

Marxen de colònies

Un relat de: [Vitre](#)

Marxen de colònies.

“Us trobarem a faltar, però també ens ho passarem bé sense vosaltres, així que feu el mateix vosaltres”.

I la casa assaja una quietud que fa anys que no tastava, i ens retrobem amb moments de silenci que guardem per més endavant.

Joguines que es queixen perquè ningú juga amb elles.

Carícies que es busquen sense patir si algú sentirà els crits.

Passegem agafats de la ma sense que ningú es posi enmig, i somriem a la vida a cada cantonada del nostre camí.

Dues entrades pel teatre per seguir aprenent a viure, que tens molt clar que li deus a l'art haver arribat fins aquí.

Amb aquesta calma i amb aquest sospir.

I tornaran de colònies plens de roba bruta i amb la ment ben neta. Ens hauran trobat a faltar, però hauran estat feliços sense nosaltres. Nosaltres també haurem estat feliços sense ells.

Ara sé que estimar és això.